

This is a self-archived version of an original article. This version may differ from the original in pagination and typographic details.

Author(s): Mikhelsaar, Janar

Title: Meidän herramme ja meidän häviäjämme

Year: 2019

Version: Published version

Copyright: © Kirjoittaja & Valtiotieteellinen yhdistys, 2019.

Rights: CC BY 4.0

Rights url: <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>

Please cite the original version:

Mikhelsaar, J. (2019, 28.6.2019). Meidän herramme ja meidän häviäjämme. Poliitikasta. <https://politiikasta.fi/meidan-herramme-ja-meidan-haviajamme/>

Mikä? Arkisto Juttusarjat Videot Tapahtumat Podcastit Toimitus

Kirjoittajat Poliitikasta kouluissa [+ Suomi](#)

MEIDÄN HERRAMME JA MEIDÄN HÄVIÄJÄMME

28.6.2019

📅 28.6.2019 👤 POLITIIKASTA 📁 ARTIKKELIT, JANAR MIHKELSAAR 💬 0



Lukuaika: 8 min.

Luokkakonfliktin ytimessä ovat arvot. Virossa konservatiivisen kansanpuolue EKRE:n ja sosiaalidemokraattisen SDE:n välinessä konfliktissa kansaa jaetaan herroihin ja häviäjiin.

Tämän tekstin otsikon pitäisi mahdollistaa monta tulkintatapaa. Ensilukemalta kyse näyttäisi olevan meidän herroistamme ja meidän häviäjistämme – siis yhdestä yhteisestä ”meistä”. Jos sivuutetaan kaikki erimielisyydet tai sosiaaliset epäsuhdut, tarkoitetaan viime kädessä yhtenäistä kansaa.

Olennaista on orgaaninen ja jakamaton kokonaisuus. Tästä seuraten sosiaalipoliittisia eriarvoisuuksia katsotaan ”luonnollisina” ja oletettuina lähtökohtina. Ne, jotka asettuvat tätä ”luonnonmukaista” asetelmaa vastaan, asettuvat itse kansaa vastaan. Pahantahtoiset kiusantekijät ja petolliset provokaattorit siis heikentävät yhteiskunnan harmoniaa.

Otsikko kätkee myös vaihtoehdoisen lukutavan, joka, toisin kuin ensimmäinen, korostaa herrojen ja häviäjien välistä konfliktia. Näin tulkittuna luokkaerot saavat viime kädessä hyvän ja pahan välisen taistelun kosmiset mittasuhteet, minkä myötä ei voida enää puhua yhtenäisestä kansasta. Näin näemme, että nämä tulkintatavat eivät ole harmoniassa demokratian ideaalin kanssa.

Luokkataistelun uudelleensynty

Janar Mihkelsaar

Janar Mihkelsaar on Koneen Säätiön apurahatutkija Jyväskylän yliopistossa.

Selaa arkistoa

Arviot
demokratia
Euroopan unioni
Venäjä
populismi
Suomi
Retoriikka
Turvallisuuspolitiikka
Tutkimus
Yhdysvallat
Yliopisto
Maahanmuutto
Media
Tasa-arvo
Terrorismi
Eurooppa
ilmastonmuutos
Vaalianalyysit
Ranska
Ukrainan kriisi

Uusimmat podcastit

”Kansalaisaloite poliittisen osallistu...

RIINA LUMME & MAIJA SETÄLÄ



1. ”Kansalaisaloite poliittisen osalli... 34:43
2. ”Suomalainen GCM-keskustelu: Esi... 13:36
3. ”Maakuntauudistus ja vahvan valt... 10:14
4. ”Naispopulistien politiikkaa – 6.9.2... 9:14
5. ”Demokratian hauras sydän – 1.9... 13:31

Kaikki julkaistut podcastimme löytyvät [omalta sivultaan](#).

Historialliset kokemukset selittävät jossain määrin, miksi marxismien ympärillä käydyt keskustelut eivät osoita laantumisen merkkejä Virossa. Aika ajoin esiintyy opettavaisia ja mielenkiintoisia ilmaisuja, joissa vertaillaan esimerkiksi kommunismin ja natsismin rikoksia tai marxilaisuutta ja valistusta.

Yleinen syyte on ”kulttuurimarxismi”, jolla pyritään **mantramaisesti** leimaamaan vasemmistolaisista vastapuolta. Todellisuudessa nykypäivän edistyneimmät marxilaiset ovat parjatun kulttuurimarxismin kaikkein kovimpia arvostelijoita.

On jopa mahdollista löytää kulttuurimarxismia lyömäaseenaan käyttävien retoriikasta samanlaisia piirteitä dogmaattisuudesta kuin mistä he vastustajiaan syyttävät. Luokkataistelun retoriikka on käännetty pääläelleen.

Nykyään uskotaan, että yhteiskuntajärjestyksessä, voimasuhteissa ja itsemääräämisoikeudessa on tapahtunut olennainen muutos, minkä vuoksi ratkaisevaksi tekijäksi luetaan liberaalien ja konservatiivien välinen konflikti. Tässä näkemyksessä on kyllä totuuden siemen, mutta murroksen sijaan voisi olla hedelmällisempää nähdä jatkuvuutta, siis klassisen konfliktin muuttumista ja uudelleenajattelua ajassa ja paikassa.

Jako oikeaan ja vasempaan ei ole kiveen hakattu historiaton, objektiivinen tai ideaali erottelu.

Jako oikeaan ja vasempaan ei ole kiveen hakattu historiaton, objektiivinen tai ideaali erottelu. Keskeinen kysymys on, miten ajatus vasemmistosta ja oikeistosta avautuu konkreettisesti historiallis-maantieteellisessä kontekstissa.

Kenties nykyaikainen työväenluokka koostuu satunnaisista työntekijöistä, osa-aikatyöntekijöistä, tilapäisistä työntekijöistä. **Donald Trumpin** menestys vuoden 2016 presidentinvaaleissa Yhdysvalloissa, brexit-kansanäänestys Britanniassa sekä **Marine Le Penin** menestys Ranskassa liitetään kaikki työväenluokan muutokseen. Yleisesti ottaen kyse on ihmisistä, jotka ovat häviäjiä (tai näkevät olevansa sellaisia) globalisoituvassa taloudessa ja sosiokulttuurisissa muutoksissa.

Viron tilanne

Virossa edellä mainittujen äänestäjien puolesta puhuu Viron konservatiivinen kansanpuolue EKRE. Vaikka EKRE:n näkemykset ovat joissakin kohdin, kuten valtiollisissa investoinneissa, samankaltaisia kuin sosialismissa, talouspoliittiset kysymykset eivät enää ole niin keskeisiä. Painopisteinä ovat lähinnä kansallinen kulttuuri ja identiteetti.

Luokkakonfliktin ytimessä ovat arvot. Puolustaessaan perinteisiä arvoja aina perheestä suvereeniin valtioon asti on EKRE onnistunut keräämään tukea maaseudun, köyhimpien ja vähiten etuoikeutettujen joukosta – toisin sanoen niiden joukosta, jotka olivat aiemmin muodostaneet potentiaalisen sosialistien äänestäjäkunnan. Sitä vastoin herrojen arvoja edustaa äänekäimmin sosiaalidemokraattinen puolue SDE.

EKRE:n johtavat henkilöt, **Mart** ja **Martin Helme**, esiintyvät isänmaan patriootteina, todellisina nationalisteina sekä perinteisten arvojen puolustajina. Julkisessa keskustelussa vastustajat käyttävät heistä sellaisia nimityksiä kuin ”fasistit”, ”terroristit”, ”aivovaurioiset idiootit”, ”homofobikot”, ”muukalaisvihaajat” ja niin edelleen.

Vastaavasti EKRE:n kannattajat *kutsuvat* ”herrasosialisteja”, jotka arvostavat eniten edistyksellisuutta, suvaitsevaisuutta, avoimuutta, liberaalisuutta ja kansainvälistä yhteistyötä, muun muassa ”kotimaan pettureiksi”, ”tekopyhiksi”, ”internatseiksi”, ”estofobikoiksi” ja ”kansallisiksi vihollisiksi”. Tulevaisuus on heidän mukaansa kuulemma konservatiivisten arvojen oma – sekä Virossa että Euroopassa.

EKRE:n ja SDE:n arvot on määritelty toistensa vastustamisen kautta.

Kansalliskonservatiivit ovat arvioineet uudelleen herraskansan universaalit humanistiset arvot: globalismi korvataan paikallisuudella, Euroopan yhteiset asiat kansallisilla, individualismi ”kollektiivisuudella”, liberaali demokratia suvereeniudella ja niin edelleen. Näin EKRE:n ja SDE:n arvot on määritelty toistensa vastustamisen kautta. Tästä syystä herrat ja häviäjät ovat erottamattomasti yhteydessä toisiinsa.

Kysymykset arvoista polarisoivat yhteiskuntaa väistämättä. Ilman ensimmäistä ei olisi toista. Loppujen lopuksi Helmet eivät ole mitään muuta kuin käännteisiä kulttuurimarxisteja. Arvokonflikti tulee voimakkaasti esille, kun on kyse demokratiasta.

Herrendemokratie ja illiberaalinen majoritaarinen demokratia

Herrendemokratie kohtaa useita ristiriitoja. Mitä enemmän herrat haluavat edustaa yleisiä ja progressiivisiä arvoja, sitä vahvempi vaikutelma syntyy, että tosiasiasa suojellaan vähemmistön etuja ja arvoja.

Kyseessä on vähemmistö, joka jatkuvasti muistuttaa uudelleenitsenäistyneen Viron korkeista sijoituksista kaikenlaisissa arvioinneissa sekä läheisestä yhdentymisestä länsimaisiin instituutioihin. Viro siis etenee vakaasti oikeaan suuntaan.

Samalla unohdetaan, että menestys ei ole automaattisesti johtanut laajempaan yhteiskunnalliseen solidaarisuuteen. Monien silmissä herrojen, varsinkin rikkaiden, on helppo pitää kaunopuheita ja moraaliluentoja humanismista sekä jaloista arvoista. Tietämättömille junteille halutaan opettaa arvoja ja oikeaa elämäntapaa.

Monien silmissä herrojen, varsinkin rikkaiden, on helppo pitää kaunopuheita ja moraaliluentoja humanismista sekä jaloista arvoista.

Tällainen moralisoiva asenne antaa vaikutelman, että tavallista kansaa pidetään vaarallisena ja arvaamattomana rahvaana. Siksi valtion hallitsemisen raskas taakka on jätettävä ”asiantuntijoiden” tehtäväksi. Ja edelleen samat liberaalit laulavat kauniita ylistyslauluja vapaudelle ilman, että voivat tarjota vakavasti otettavia vaihtoehtoja.

Kysy keneltä hyvänsä ja saat vanhan hyvän tarinan ”valtion budjettitasapainosta”, ”kilpailukykyvystä”, ”säästöistä” ja niin edelleen. Äänestäjille on jäänyt sellainen käsitys, että valinnanvapautta ei varsinaisesti ole olemassa. Perustavaa laatua olevat muutokset eivät myöskään ole mahdollisia ja ajateltavissa. Liberaalien vapauksien nimissä myydään innokkaasti holhoavaa huolenpitoa esimerkiksi alkoholipolitiikkana.

Myös ekreläiset ovat retoriikassaan kiihkeitä demokraatteja. Kansanäänestys, kansalaisaloitteet ja suorat presidentinvaalit ovat niitä ihmeläkkkeitä, joiden pitäisi auttaa ”oligarkkista” järjestelmää demokratisoitumaan ja välttämään poliittisen eliitin vieraantumista kansasta.

Liberaalin demokratian peruseriaatteita kritisoidaan säälimättä, kun taas suoran demokratian hyveitä sekä mahdollisuuksia kehutaan innolla. Ihmisten pitäisi ottaa valta takaisin korruptoituneelta eliitiltä.

Samalla uskotaan, että juuri EKREllä on erityinen side kansaan, sen ”todellisiin” toiveisiin ja ihanteisiin. Hädän hetkellä auttavan kätensä ojentaa Ühiskonnauuringute Instituut, Yhteiskuntatutkimuksen instituutti, joka korjaa **faktisella tarkkuudella** kansan näkemyksiä, kuten sukupuolineutraalin avioliiton kysymyksessä. Ennen kaikkea halutaan olla todellinen äänitorvi kansan mielipiteelle ja tahdolle.

Parlamentin ekreläisen puhemiehen **Henn Põllu** **saan** SDE:n ja EKRE:n välisessä konfliktissa ei ole näin kyse vain kahden puolueen välisestä vastakkainasettelusta vaan koko kansan ja radikalisoituneen ”estofobisen” vähemmistön välillä. Tällä tavalla ymmärrettynä kansa ei ole mitään muuta kuin pelkkä *enemmistö*, jonka keskuudesta valitaan pois sopimattomat, ”moraalisesti rappeutuneet” elementit.

Käänteiselle kulttuurimarxilaisuudelle onkin tyypillistä oikeistolainen uusbolsevistinen dogmaattinen puhtaus – kuten bolsevisteilla aikanaan. Kuten tässäkin osoitetaan, sanoja voidaan näppärästi kääntää ympäri, ja tällä ajattelulla ja retoriikalla on oma kiistämätön viehätöksensä.

Toisin kuin herrat, Helmet esiintyvät vilpittöminä toimijoina. Sananvapautta ja muita vapauksia uhkaavat kuulemma pikemmin liberaalit kosmopoliitit, jotka haluavat panna toimeen sellaisen diktatuurin, joka tukahduttaisi ”oikeat” arvot.

Tämän päivän luokkakamppailussa on oleellista se, mitä joku on juuri yltiöpäisesti julistamassa ja ylistämässä. Arvokonflikti periaatteessa sulkee pois kansan, ettei se olisi yhteinen ”me”. Häviäjien ja herrojen dualistinen taistelu jakaa yhteiskunnan suvaitsevaisiksi ja vihamielisiksi.

Vähemmistö ja enemmistö toisistaan erotettuina eivät millään muotoa muodosta koko kansaa.

Siksi on olemassa vaara, että se julkinen tila, jossa vaihtoehdot visiot voisivat käynnistää poliittisen vastakkainasettelun, katoaa. Demokratia degeneroituu kepiksi, jolla voi hylkiä ja uhkailla poliittisia vihollisia. Demokratia, mikäli se ymmärretään kirjaimellisesti kansan valtana, ei tarkoita vähemmistön eikä enemmistön valtaa.

Vähemmistö ja enemmistö toisistaan erotettuina eivät millään muotoa muodosta koko kansaa. *Herrendemokratien* progressiivinen eli vähemmistöjä arvottava kuva perustuu hienovaraisiin piilotettuihin yksinoikeuksiin, ja EKRE:n enemmistöperustainen ”kansandemokratia” perustuu vahvaan yksinoikeuteen. Ensimmäisen juhlapuheiden takaa paljastuu demokratiavihamielisyys, kun taas toisen suoraan demokratiaan liitettyjen ideaalien takaa näyttäytyy enemmistön tyrannia.

Olet itse syypää, häviäjä!

”Jokainen on oman onnensa seppä”, toteaa vanha sananlasku. Vapaat markkinat ovat neutraali mekanismi, joka selvittää parhaat, kunnianhimoisimmat ja älykkäimmät sekä typerät, laiskat ja lahjattomat. Markkinoiden logiikka palkitsee kunnollisia ja rankaisee kunnottomia.

Tämä tarkoittaa lisäksi sitä, että kaikkien pitää epäonnistua syyttää ensisijassa itseään. Sellainen vapaa markkinatalous, joka toimii sovittujen sääntöjen mukaisesti ja ilman ulkopuolista interventiota, on siis näin ollen perusedellytys oikeudenmukaiselle yhteiskunnalliselle järjestykselle. Yksilöiden vapaudet, oikeudet ja demokraattiset arvot kukoistaisivat ikään kuin itsestään tällaisissa olosuhteissa.

Reformipuolueen markkinauudistaja **Jürgen Ligi** kommentoi kuvaavasti asianlaidan luonnollisuutta seuraavasti:

”Ammatillinen segregatio on tosiasia. Se alkaa jo ammatinvalinnasta. Miehet ja naiset ovat erilaisia, naiset ovat vähemmän riskialttiita ja tekevät erilaisia valintoja. Naiset ovat myös varovaisempia urakehityksessä. Sieltä nämä asiat alkavat ja sillä on myös positiivinen puoli.”

Palkkaerot johtuvat siis sukupuolten vapaista valinnoista ja eri käyttäytymismalleista. Markkinaosapuolten vapaat valinnat aiheuttavat väistämättä eriarvoisuutta. Kyseessä on valinnanvapauden myönteinen ja eteenpäin vievä sivuvaikutus.

Annetaan ymmärtää, että epämääräisten sosiaalisten oikeuksien nimissä tai jostain muusta pakottavasta syystä ei ole asianmukaista puuttua työmarkkinoiden ja markkinatalouden toimintaan. Kaikki, jotka jostain syystä ovat rakenteellisesti epätasa-arvoisessa asemassa, ovat herrojen mukaan itse syyllisiä omiin ongelmiinsa. Häviäjien täytyy katsoa peiliin.

Kaikki, jotka jostain syystä ovat rakenteellisesti epätasa-arvoisessa asemassa, ovat herrojen mukaan itse syyllisiä omiin ongelmiinsa. Häviäjien täytyy katsoa peiliin.

Ei tietenkään voi kieltää, etteikö henkilökohtaisilla valinnoilla olisi tärkeä rooli työssä ja elämässä yleensä. Toisaalta samalla kukaan ei voi edes halutessaankaan olla vastuussa niistä ongelmista, jotka johtuvat sosiokulttuurisista ennakkoluuloista, kansainvälisen kauppajärjestelmän epätasapainosta, rahoitusmarkkinoiden irrationaalisesta käyttäytymisestä, kiinteistömarkkinoiden kuplista ja niin edelleen.

Herrojen on vaikea hyväksyä tämä toteamus. Heidän mukaansa tasa-arvoisen kohtelun, sosiaalisesti tasapainoisen kehityksen ja yhteiskunnan solidaarisuuden varmistamiseksi toteutettavat toimenpiteet haittaisivat *a priori* vapaata markkinataloutta ja loukkaisivat yksilöiden vapautta tehdä päätöksiä.

Tilannetta pahentaa se tosiasia, että yhtäläisten oikeuksien puolesta taistellaan usein sarron ja vähemmistöjen retoriikan avulla. Yleistäen voi todeta, että valtavirtapuolueet ovat eri tavoin onnistuneet integroimaan taloudellisen liberalismiin ja kulttuurisen konservatismiin keskenään.

Toisin kuin klassisten liberaalien mielestä, vapaat markkinat eivät ole mikään luonnollinen ja objektiivinen, itsestään syntyvä ilmiö. Ne eivät synny spontaanisti tyhjistä jonakin päivänä. Vapaan markkinatalouden moitteettoman toiminnan varmistamiseksi on täytettävä sosiaalipoliittisesti oikeudelliset edellytykset,

saatettava voimaan yhdenmukaiset määräykset ja niin edelleen. Lyhyen muistin omaavat herrat haluaisivat unohtaa tämän tosiasian.

Markkinat uhkapelinä

Nokkelimmat ovat samaa mieltä ja lisäävät, että siellä missä markkinamekanismit toimivat ”muodostuu heti hierarkia, koska jokainen peli on luonteeltaan sekä yhteistyötä että kilpailua”. Tällä tavoin markkina-analyttikko **Hardo Pajula** vertaa markkinataloutta peliin, jossa ei rikota sovittuja sääntöjä.

Pelaajat kilpailevat keskenään voitosta oikeudenmukaisin ehdoin. Reilu peli antaa oikeudenmukaisen tuloksen. Kuitenkin myös eriarvoisuus on jokaisen pelin luonnollinen osa – kaikki pelaajat eivät vain voi olla voittajia. Häviäjiä on väistämättä aina paljon enemmän.

Kaikki pelaajat eivät voi olla voittajia.

Pelissä ei myöskään olisi jännitystä, jos sen lopussa ei selviäisi voittajaa. Pajula katsoo, että vapaa markkinatalous toimii samalla tavalla: jotkut tulevat rikkaiksi Facebookin perustaja **Mark Zuckerbergin** tavoin, kun taas monien on pakko ottaa vastaan asiakaspalvelijan paikka McDonald’sissa.

Pajulan analogia kertoo todellisuudessa paljon enemmän vapaista markkinoista. Kaikki ovat yhtä mieltä siitä, että pelaajan menestys riippuu osallistujien tietämyksestä, taidoista, kokemuksesta, sopeutumiskyvystä ja kunnianhimosta. Samalla on kuitenkin turha kieltää, että sama – tai suurempi – painoarvo on onnella.

Peli, jonka lopputulos ei ole ennakoitavissa, on uhkapeliä. Ratkaisevaa on pikemmin onnen ja monien sattumien osuminen oikeaan aikaan.

Jos markkinatalous todella toimisi meritokraattisilla perusteilla, kuten jotkut herroista unelmoivat, vapaa markkinatalous joutuisi konkurssiin nopeasti. Uhkapeleissä, kuten myös taloudessa, kukaan ei voi olla voittaja pelkästään lahjakkuuden ja kunnianhimon vuoksi.

Jotta vapaa markkinatalous ylipäätään toimisi, pitää jatkuvasti keskustella siitä, millaiset säännöt ovat reilut ja poikkeuksetta suurentaisivat kaikkien yhteistä hyvää ja hyvinvointia. Juuri siksi on tärkeää, että kaikki osallistujat pitäisivät pelisääntöjä reiluina, yhtenäisinä ja oikeudenmukaisina – niin että jokaiselle olisi taattu yhtäläinen mahdollisuus voittaa.

On tarve poliittisesti kiistellä siitä, millaiset säännöt ovat oikeudenmukaisia ja lisäävät yhteistä etua.

Näin varmistetaan, että kaikki pelaajat ottaisivat riskejä ja pelaisivat mielellään mukana. Sen sijaan, että keskimääräinen taloustieteilijä hyväksyy tämän tosiasian, hän melankolisesti lukee sunnuntaisin lehtien palstoilta saarna, jossa varoitetaan pahantahtoisista ja kateellisista marxisteista. Tämän vuoksi on tarve poliittisesti kiistellä siitä, millaiset säännöt ovat oikeudenmukaisia ja lisäävät yhteistä etua.

Epäoikeudenmukaisuutta pyritään puhtaasti ideologisista syistä luonnollistamaan tekemällä hierarkiasta Pajulan mukaan ”ihmisen fundamentalistinen ja fenomenologinen todellisuus”. Epätasa-arvo olisi siis luonnollinen ja väistämätön oletus.

Herrat, häviäjät ja demokratia

Puheet sorrosta ja oikeudenmukaisuudesta julkisessa keskustelussa lyövät silmille joka käännteessä.

Nykyään teatteriesityksistä ei kuulemma voi enää nauttia ilman, että niihin olisi peitetty jonkinlainen poliittinen sanoma. Lehdistössä ikään kuin virtaa kontrollin alta vapaaksi päässyt vasemmistoliberaali propaganda ja kirjallisuuden puhtaasti esteettisen nautinnon pilaavat ideologiset kallistumat. Lisäksi yliopistojen niin sanotut uusmarxistiset filosofit turmelevat nuorison ja loukkaavat akateemista totuuden ideaalia.

Koetaan, että päälle tunkeutuva vasemmistoliberaali ideologia rikkoo sen kauniin ja miellyttävän elämän, joka on sisustettu ”hyvällä kulttuurilla” ja josta voisi nauttia byrokratian koneiston ulkopuolella.

Johtavat ja poliittisesti korrekтит herrat ovat huolissaan siitä, että näin alistutaan pimeyden valtaan, hajotetaan Viron menestysmalli ja taannutaan yhdeksi epäonnistuneeksi Itä-Euroopan maaksi. Pelätään, että kallisarvoinen aika valuu hukkaan; että jäädään valon nopeudella kiitävän edistysjunan kyydistä; että hävitään kilpailukyvyssä tai korkea sija jollakin listalla.

Tarina haluaa saada meidät vakuuttumaan siitä, että herrojen ja häviäjien välillä ei todellisuudessa olisi mitään konfliktia.

Tällainen tarina haluaa saada meidät vakuuttumaan siitä, että herrojen ja häviäjien välillä ei todellisuudessa olisi mitään konfliktia. Rahvas yllättää pahantahtoisia kiusankappaleita ja provokaattoreita, joilla on epäilyttävät motiivit ja jotka haluavat hyödyntää tilannetta saadakseen valtaa.

Asioiden ”luonnollisen” järjestyksen tulisi säilyä. Paatosmaisesti ja ajoittain sentimentaalisesti puhutaan sosiaalisesta yhteenkuuluvuudesta ja yhdestä jakamattomasta kansasta. Herrojen mielestä he ovat löytäneet ainoan oikean kaavan, jossa taloudellinen (uus-)liberalismi ja arvokonservatismi täydentävät toisiaan.

Myös SDE:n ja käännteisten kulttuurimarxistien luokkataistelu laantuu loppujen lopuksi samanlaiseen konsensukseen. Huolimatta massiivisesta ja paikoin mauttomasta kritiikistä, EKRE tukee jatkuvasti vanhaa kertomusta ”ohuesta valtiosta”, ”byrokratian vähentämisestä” ja niin edelleen.

Alfaurokset osoittautuvat kuitenkin suden nahoissa esiintyviksi lampaiksi, jotka sisällöllisesti yrittävät myydä kansalle yhtä ja samaa ideologiaa kuin herrat. Globalisoitunut eliitti yksinkertaisesti korvataan kansallistetulla vastaavalla ja universaalit arvot partikulaarisilla.

Tämän kaavan mukaan kaikki voidaan muuttaa niin, että periaatteessa kaikki pysyisi samanlaisena ikuisesti. Siten konformismi ja hyperkritisismi sulautuisivat yhteen. Helme-kaksikon ”uusbolsevismi” osoittaa hallitsevan liberaalin konservatismiin rujommat ja kovemmat kasvot.

Aivan kuten luokkakamppailun kaksinapaisuus nakertaa demokratiaa, sitä nakertaa myös se, kun poliittinen konflikti pyritään delegitimoimaan ja tukahduttamaan.

Aivan kuten luokkakamppailun kaksinapaisuus nakertaa demokratiaa, sitä nakertaa myös se, kun poliittinen konflikti pyritään delegitimoimaan ja

tukahduttamaan. Niinpä meidän täytyy sietää snobimaisia herroja, jotka yrittävät taannuttaa valtionhallinnan teknokraattiseksi paperinpyörittelyksi, sekä mielettömän sinnikkäitä häviäjiä, joiden rationaalisen päätösvallan on lamauttanut kaikkivoiipa vasemmistoliberalismin haamu.

Sen sijaan, että tuettaisiin yhtä pahaa toisen hyväksi, pitäisi uskaltaa luopua meritokraattisista, teknokraattisista, moraalista ja sentimentaalisista ajatusmalleista. Tällä tavoin voisi olla mahdollista käynnistää sellainen poliittinen debatti, jonka myötä voisi demokraattiseen tapaan selvittää – kaikkien suureksi yllätykseksi – mitä yksi kansa saa ja voi olla.

Virosta suomeen kääntänyt Kenneth Partti.

Janar Mihkelsaar on Koneen Säätiön apurahatutkija Jyväskylän yliopistossa.

Jaa tämä:



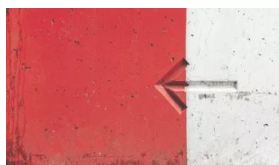
Lue myös nämä:



Eurovaaliextra: brexit, äärioikeiston nousu ja sinipunahan romahdus
6.5.2019



Yhdysvaltalaisen politiikan ja mediakentän yhteenkietoutuneisuus
15.5.2019



Tasa-arvopolitiikan vastaisku?
5.6.2019

VIRO

Jätä kommentti

Sähköpostiosoitettasi ei julkaista.

Kommentti

Nimi *

Sähköposti *

Verkkosivu

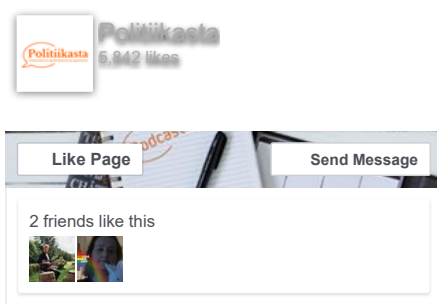
Tallenna nimeni, sähköpostiosoitteeni ja verkkosivusto täällä selaimella.

Lähetä kommentti

Ilmoita sähköpostilla tulevista kommentteista.

Ilmoita sähköpostilla uusista postauksista.

Seuraa meitä Facebookissa



Seuraa meitä Twitterissä



Meistä

- [Etusivu](#)
- [Mikä?](#)
- [Arkisto](#)
- [Videot](#)
- [Tapahtumat](#)
- [Podcastit](#)
- [Toimitus](#)
- [Kirjoittajat](#)
- [Poliitikasta kouluissa](#)
- [Terms & Privacy Policy](#)

Seuraa meitä



@ Poliitikasta.fi ISSN 2323-7090